

Якось один добрий чоловік прийшов до Всевишнього й сказав: "Великий Боже, я багато думав про Тебе і дійшов переконання: тепер, копи бідні й багаті мають узаконені вакації, Тобі чиниться найбільша кривда, бо Ти гаруєш від створення світу без перепочинку вдень і вночі. А що я Тебе люблю, мені Тебе невимовно шкода, і тому я вирішив замінити Тебе бодай на короткий час, заки Ти хоч трохи перепочинеш, бо люди подекуять, ніби Ти й справді втомився чи постарівся, що, зрештою, зрозуміла річ при такому ділі, внаслідок чого й чиниш не завжди так, як воно мало б бути, а це загрожує людству несусвітними катастрофами. Звісно, я свідомий того, що для такого великого обов'язку я, як смертне створіння, не посідаю належних кваліфікацій, бо ж я, не вирізняюся з-поміж інших ані особливими цнотами, ані винятковою праведністю життя. Але колись Ти сам запевнив кволу людину, що створив її на свою подобу, уділивши їй скалочку свого єства. А коли це так, та нетлінна частка й допоможе мені впоратися з Твоїми обов'язками, заки Ти хоч трохи перепочинеш.

Усміхнувся Всевишній, склав свої регалії перед чоловіком й одразу ж поринув у небуття, а чоловік заходився справуватися в світі. І доки чоловік вірив, що Божя іскра в ньому допоможе і в найтяжчій скруті, доти й ішло все гаразд.

Тільки Божий день — надто довгий, і мірою того, як сонце наближалось до зеніту, чоловіка стали напосідати сумніви, до чого, звісно, почасти спричинилося й те, що люди зі своїми безнастанними благаннями й вимогами не давали чоловікові промитої води. А тут ще на лихо, разом із тим, як днина вбиралася в колодочки, тимчасового заступника Всевишнього заповзялися облягати дедалі численніші юрми злочинців, збоченців і лиходіїв, кажучи, що й вони ходять під Божою рукою, як і кожне створіння, і тому чи не найбільше з усіх і потребують вищої уваги й захисту. Мовляв, хіба не свідчить притча про блудного сина, що тільки заблукавим вівцям, а не смиренним дурбасам, належатиме царство Боже?

"Як мало Всевишній уділив людині божого", подумав чоловік, слухаючи занопопорушників, і відчув раптомо, що йому забракло сили вершити й найпростіше. "Який же я був засліплений", вжахнувся чоловік, "повіривши, що якась мізерна іскра Божа, якої Всевишній пошкодував подостатком уділити людині, упорається з усіма цими нездоланими труднощами,— й нагло заточився від удару ножом в груди, бо одному з розбійників, який прийшов до чоловіка з вимогою, аби той відпустив йому тяжкі злочини, урвався терпець слухати теревені недолугого просторіки на місці Всевишнього.

— Боже, поможи, я вмираю,— заволав чоловік хапаючись за серце,— Ти мусиш мене порятувати, бо я вмираю за Тебе! — й одразу відчув Господні долоні на своїх ранах, що миттю загоїлися. Та не загоїлася відтоді душа в чоловіка, якому Бог дав право вільного вибору.

— Ти великий,— дорікнув чоловік Усевишньому,— і Тобі легко звинуватити мене в нікчемності, єдина провина якої міститься в тому, що Ти надто мало уділив людині своєї іскри. І тому все, що людина вершитиме, заздальгідь приречене на поразку.

— Поки ти не сумнівався, тієї іскри вистачало, щоб упоратися не лише з людьми, а й з усією світобудовою, бо ця іскра міцніє чи никне від твого власного наставлення. А сумніви — це вияв не моєї, а твоєї власної волі, яка й віддалила тебе від мене, зробивши безсилим. Коли ти подолаєш цю прірву, глибина якої залежить виключно від твого власного кута зору, ти станеш таким, як я, бо я і є ти!

— Якщо це дійсно так,— втішився чоловік,— я негайно притлумлю в собі найменші сумніви, і Ти матимеш значно триваліші вакації!

Однак, кажуть, що Всевишній і досі чекає здійснення цієї обіцянки.